

[Morten Lange.]

ger til en uddannelse på filmsområdet, ikke alene for dem, der skal producere film, hvor uddannelsen, så vidt jeg ved, i øjeblikket er efter det mest tilfældige lærling-system. Jeg har den idé at det vist også var særdeles godt, hvis de folk, der skulle forestå biograferne — altså, hvis vi opretholder, den gældende ordning, enkeltpersoner, der bliver bevillingshavere, eller hvis det er kommunerne, der er bevillingshavere, så driftlederne — fik en virkelig uddannelse i, hvad film nu egentlig er for noget. Det er jo næsten ikke muligt for disse sikkert fortjenstfulde og udmærkede mennesker at dokumentere deres indsigt, fordi der er næsten ingen uddannelse til rådighed, som de kan dokumentere at de har gennemgået.

Filmskunsten er en stor kunst efterhånden med sin egen historie, og jeg håber da bestemt, at vi må kunne få en uddannelse frem, som ikke alene skal være til fordel for filmsproducenterne, men også for dem, der har med distributionen at gøre, som biografteaterledere o. s. v. Det ville straks være meget mere virkningsfuldt ved overvejelsen af, om en person var egnet til at være leder af en biograf, hvis man havde sørget for at skaffe en fornuftig uddannelse af biograflederne; men det er i hvert fald en af de ting, som i vage ord er stillet i udsigt, så det kan ske, at vi får en ordning i den retning. Der skal i hvert fald fra mit partis side som sædvanlig, når det drejer sig om uddannelse, være den mest dybtfølte velvilje i retning af ikke alene at sige noget pænt om det, men også at få noget sat i gang.

Hvad angår selve filmsproduktionen, var det selvfølgelig meget nærliggende at sige et eller andet i forbindelse med det foreliggende lovforslag. Nu ses det ikke af lovforslagets paragraffer, at det kommer problemet særlig meget ved, og jeg skal derfor nøjes med at nævne, at vi formodentlig på et eller andet tidspunkt kommer til at tage spørgsmålet om produktion af danske film op til en alvorlig overvejelse, og i den forbindelse også komme ind på spørgsmålet om forlystelsesaftigten og dens størrelse.

Jeg har en fornemmelse af, at denne særlige indirekte beskatningsform måske trænger til at blive kigget efter i sømmene. Måske

den egentlig har overlevet sig selv. Hvis det er rigtigt, at film er et kulturgode, og det er da ikke helt forkert i hvert fald, så forekommer det mig påfaldende i modstrid med, hvad man ellers går ind for, hvis der skal opkræves en afgift for at se den slags produkter.

Endelig skulle jeg sige nogle ganske få ord om filmcensuren. Jeg har forstået, at der er nedsat et eller andet passende sagkyndigt udvalg til at tage sig af denne sag. Jeg har den foreløbige opfattelse, at filmcensuren kan vi da udmærket undvære. Den er da vist ikke til nogen større fordel, og fjernsynet har jo nu endelig undermineret det væsentlige i det, filmcensuren har beskæftiget sig med, nemlig om børnene måtte se den ene eller den anden film. Det vil være af interesse at se, hvad udvalget til sin tid kommer frem til. Men jeg nævner blot disse enkelte ting her, for at udvalget skal have i hvert fald nogen fornemmelse af, at hvis det kommer til stærk liberalisering af spørgsmålet om filmcensuren, så vil det næppe møde nogen frygtindgydende modstand her i folketinget. Jeg har den opfattelse, at filmcensurens idé er mere eller mindre død, også i det høje ting.

Else Gregersen: Det væsentligste principspørgsmål i forbindelse med det foreliggende lovforslag er, om der fortsat skal kræves bevilling til drift af biograf. I betænkningen fra 1950 om biografvæsenet fastholdt et flertal, at der fortsat burde kræves bevilling. Dette standpunkt begrundedes dengang med, at kun derigennem ville det være muligt at opnå den tilstrækkelige kulturelt indstillede og interesserede ledelse af biografen. Siden da er fjernsynet kommet til, og man tør vel i hvert fald i dag fastslå, at det overhovedet i fremtiden vil være en betingelse for at få søgning til biograferne, at disse fremviser film af en tilstrækkelig god kvalitet. På det punkt ligger forholdene derfor helt anderledes end i 1950. Dengang kunne man måske med nogen ret hævde, at biograferne havde monopol på fremvisning af film, og at der derfor måske kunne være nogen grund til det offentlige at søge at udøve en vis kontrol med det niveau, som de fremviste film lå på. Denne begrundelse for et bevillingssystem er nu i hvert